

Hikmət MƏLİKZADƏ

özüylə söhbəti...

Ağlım kəsəndə ruhumdan qopan səmimiyyət məcbur elədi ki, səmimi olum. Sonra bəlli oldu ki, səmimiyyət qarın doyurmur. Dedim, onda zülmətin işığından sıyrılmağa can atan sevda köçü olum, xəyallar səssiz xatirə vulkanları kimi qəlbimin qapısını taqqıldatdı, gözlərimi məchul bir nöqtəyə zillədim, zənn etdim, Allah bir əncam qılar. Özümü acı hissələrin əlindən almağa çalışdığım anda gördüm, çayım soyuyub, ürəyimə şəh düşüb...

...Açığı, mən xəyal adamıyam, kövrək duyğuların, ürəkək arzuların əsarəti altına tez düşürəm. Bu “əsarət” məni indi də saf, vicdanlı hissələrlə üz-üzə qoyur. Həmin an yolum da işıqlanır, baxışım da... Ancaq başımın üstündə kölgə kimi duran məkrli adamlar bu işıqda görünmürlər...

...Elə anlar olub ki, təlatüm yuxulu duyğuları təmiz hava kimi ciyərlərimə çəkmişəm, həmin an da ədəbi ruhumun gen küçələrində xəyal qatarının səsinə eşitmişəm. Bu səs məni özümün özümlə dava saldıgım vadilərə aparıb. Bu səsdəki ləngər, çılğın

haray, dəlisov-düşüncəli məmnunluq, bir də acı həqiqət hissi məni özümə dönməyə vadar edib. Buna görə tez-tez zülmətin işığından sıyrılmağa can atan sevda köçlərinə qoşuluram. Arada əmin oluram ki, əllərimin Allaha qalxmaq gücü artır. Bu, bəlkə də, mənim pak duaların hənirində bir acı ömür cilləməyə istəyimdirdir... Hər halda, yaddaşımın qapılarını astadan çırpıb parıltı verən ələmlərə gedirəm... Mənə elə gəlir ki, şair fəhmimdəki dürüstlük tarixlərin yaddaşında çırpınan gerçəklərə çağırışdır. Çünki bu zəmində ikən fikirlərimdə mənə yükü tapır, ovqat təzələyir, duyğu itiləyir, öz xəyalımın “əsiri” oluram. Beləcə, vücudumda oyanan ləngərli ağırlar məni gen vadilərdə üşüyən xatirələrə sığal çəkən Hikmət poeziyası ilə qarşılaşdırır...

Mən təkcə öz içimdə çabalayan hissələrlə cəngdə deyiləm, həm də duyğularımı ətrafdan gələn təsirlərə qarşı möhkəm sipər edirəm. Ancaq məğlub olmaq niyyətim yoxdur. Bəlli ki, bu cəsarətimə görə qəlbimin gen sahillərində üzən tale gəmisi məni təlatümü okean suları qədər vahiməli olan hüdudlara çəkir. Sanki qarşıda daha ləngərli hissələr məni zülmətlə işığın səddində böyük cəngə çağırır... Əminəm ki, döyüşkən ruhumdakı həlimliklə, həlim duyğularımda qabaran ədəbi sərtliklə zülmətə və işığa doğru gedirəm və inşallah, o “vuruşdan” da qalib qayıdacağam!

...və şeirləri

***

İçimin dağına iz düşür hərdən,
Qəmin yolu olur, sürəyi olmur.
Sənin nə vecinə, qəmin ki yoxdu,
Qəmi olmayanın ürəyi olmur.

Evim min il əvvəl günahdan uçub,
Bu evdə ibadət yeri də varmış.
Mən geri gedirəm, kölgəm irəli,
Bəxtimdə irəli, geri də varmış.

Bir ortaq yönü yox ağla qaranın,
Demə, ağdan qopub qaraya gedək.
Nahaq köç edirik bu yer, bu göydən,
Getməli hara var, haraya gedək?

Məndən uzaq salıb yuxular məni,
Arabir yuxuma gir, bilim, kimsən.
Ya məni biryolluq tərək elə, gedim,
Ya da divanə et, bir bilim, kimsən.

Zaman yad biçimdə görünür gözə,
Elin təmənnası eləmi olur?
Mən günah adamı deyiləm əsla,
Qız, günah adamı beləmi olur?!

***

Əl yelləmə arzuların xam çağı,
Qəmi ölüm çiçəyitək qoxlama.
Səndən yaxın, səndən uzaq kimim var?
Məni hicran üşüdəndə yoxlama.

Sən bilməzsən əzab nədir, zülm nə,
Yağış evin daşın döyür, ya damın?
Kölgəm baxır, küçəmizdən qəfil keç,
Şeytani var, Allahı var adamın.

Külək çölün qız vaxtında ulamaz,
Duman susar axşam üstü təpədə.
Ürəyini əzrailə verən qız
Çarə tapar sahil öpən ləpədə.

Divanəsən, gözlərindən od yağır?
Nədən səndə iman azdı, səbir yox?
Bəlkə, quru təsəllidi bu həyat?
Adamların sayı qədər qəbir yox.

Edam günü qabaqdadı bu canın,
Yad adamı yad baxışla oxlama.
Səndən yaxın, səndən uzaq kimim var?
Məni hicran üşüdəndə yoxlama.

***

Min ildi yolum eyni,
Gül tutub ar ağacım.
Mən kəndir axtarıram,
Bar vermir dar ağacım.

Cəllad baltası kimi
Arzuma qora düşüb.
...Sən də gördün, yuxuda
Elçilər tora düşüb...

...Yuxuda məni görmə,
Yuxular qədim ki, qız.
Mən sənə ürək açdım,
Ürək vermədim ki, qız...

***

Kiminsə kölgəsi yanıb,
Hər yerə külü çırtdayır...
Adamlar tabut aparır,
Torpağın gülü çırtdayır...

...Bu boyda göyün altında,
Bir dam yox, başımı soxum.
Qəbrimdən bir az aralı
Yer qoyun, daşımı soxum...

Zatından qopuram, Tanrı,
Mən insan deyiləm yəni?
Ya Allahlıq elə, ya da
Burax öz başıma məni...

Mən ta son duamı etdim,
Sonuncu tikə yeyildi...
Ölsəm, başdaşıma yazın:
“Kasıbdı, adam deyildi...”

HƏR DUA PIÇILTISA...

Kimik? Bir qaşığı suyuq.
Ol! - demə, vallah, olmur.
Hər dua piçiltisa,
Hər Tanrı Allah olmur.

Haqq - Haqdı, quzum, Onda
İrəli-geri yoxdu.
Bu boyda Yerin üstə
İbadət yeri yoxdu...

Şeytan salıb duvağa,
Elədiyim zikri də.
Sabaha saxla, yozaq.
Eh, dünənki fikri də...

Getdik, nəfsə dəyişdik
Şərəfi biz, şanı biz.
Hardan tapaq Allaha
Küfr etməyən canı, biz?

PUL VER, ÖZ YASIMA NƏMƏR YOLLAYIM

Ağ kölgə kimiyəm gör, neçə vaxtdır,
Bəlkə, hisslərimə kəmərlə yollayım?
Neynim, üzüm gəlmir əl açım şərə,
Pul ver, öz yasıma nəmərlə yollayım.

Mən dünən ölmüşəm, indi bilirlər,
Ruhum ilmə tutub hanamdan betər.
Şəklimin yerindən kitab asıblar,
Şeytan ağı deyir anamdan betər.

Duyğumu bükməyə ağ axtarmayın,
Cana işıq verir cuna da, şükür...
Kimsə nalə çəkər bayatı üstə,
Mən “Segah” sevərdim, buna da şükür...

...Hey səni gözlədim ölü rəngində,
Qapımı döyən qız Yetər imiş ki...
Öldüm, elə bildim canım qurtardı...
Ölmək ölməməkdən betər imiş ki...

***

Qulaq bir tonda tutmur
Daha səs ilə küyü...
Mən dar ağacı əkim,
Yoxsa edam kötüyü?

Əcəl də çaşbaş qalıb
Qəmin çaldığı sura.
Mən hardan-hara gəldim,
Kim atdı məni bura?

Hicranın damcıları
Nazlanır kəkilimdə.
Dünənki deyiləm ta,
Dəyişib şəkilmə də.

Mən haqqa yeridikcə
Arzularım can verir.
Xoşbəxtlik axtarıram,
Hərə bir ünvan verir...